

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Nytaar

Citation: Aakjær, Jeppe: "Nytaar", i Aakjær, Jeppe: *Artikler og Taler. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer04tom-shoot-workid55375/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Artikler og Taler. - 1919

deres Bevægelser blev ivrigere henne i Nærheden af de fulde Fæde, og deres græs Hoveder med de kloge, sorte Øjne drejede sig hid og did i Luften.

Men ståvert Forsøg paa at tilrane sig et Korn, blev tappert slaaet tilbage af de fede og overmættede Storborgerbugle.

Efter at have drevet den sultne Hob tilstrækkelig langt bort, sejlede de sejrige Svaner tilbage i brusende Hovmod og vendte hoverende Gumpen i Vejret foran de fyldte Ædetruge, som de i deres Mæthed ikke gad røre.

Denne lille Krig i en lunken Andedam er jo kun et Symbol paa Samfundskampen i det store. Jorden er fuld af fyldte Ædetruge, der vogtes nidsk af fede Storborgere, mens sultne Proletarer gaar og svingler langs Murene og forgjæves udbyder deres Hænder for at komme til Føde. — Ikke uden dyt Vemod ser man i disse Dage, hvilken Skare der samles f. Ex. foran Porten til Kvægtorvet for at nyde den tvivlsomme Udsigt at tjene en 25-Øre ved at trække en Kø til Slagteren; og hvor misundes ikke den, der iaar Lov til at bære en Side Flæsk ind i en Butik fra en Bondes Vogn! Er Havets sultne Maager et beklageligt Syn, da er disse uendelige Skarer af Mænd, der forgjæves udbyder deres Hænder rundt om paa vore Torve, et tusindfold ynkeligere Billede, og et Bevis paa, at Verden er løftet af sine Hængsler.

NYTAAR.

(1901.)

Et Delirium som det, vi var Vidne til Nytaarsaften her i Kongens Kjøbenhavn, venter vi aldrig at se Mage til. Det var som om alle de hundrede Tusinder havde indgaaet en stiltiende Overenskomst om at opføre sig saa sindssvagt som muligt.

Tidlig paa Aftenen rygtede det sig, at der var dannet et Komplot med det skumle Formaal for Øje at sprænge *David*, der staar foran Raadhuset, i Luften, hvorfor en Række bængstede Politibetjente næsten lige fra Mørkets Frembrud slog Kreds om hans nøgne, kongelige Højhed og

stoisk opfangede i deres skinnende Politihjelme ethvert udkastet Projektil, der var rettet mod hans Blusel. Under alt dette knugede David saa energisk sin Slyng og skulede saa vredt ud af Øjenkrogen, som havde han faaet Syn paa Goliaths Fjæs nede i den hujende Folkehob.

Foruden David havde Folkeharmen især vendt sig mod den upopulære Dame, der er bleven rejst i Byens Midte, og af Folkevittigheden strax døbt „Citytasken“; men værst huserede man dog med det røde Plankeværk, der er sat omkring Storkepringvandet. Imod dette fo'r de mærkeligste Projektiler til Trods for Politiets højlydte Advarsler.

Gik man gennem Strøget mødte man hvert Øjeblik galopperende Horder, der under taktfaste Hip—Hip! styrtede frem og rev alt med sig, mens de uafslædig svingede Blaalys og kastede Knallerter og Troldkjællinger, der fattede og sprang rundt om de hvinende Damers Ben. Nede i Virmelskafet mødte vi en stor Trop med Foret ud af Overfrakkerne; i Spidsen løb en Smededreng og drev en rullende Øltønde foran sig med energiske Spark. Politiet røg ærbødig til Side for ikke at faa det besynderlige Samlingsmærke mellem Benene.

Som i sin Tid Samson løftede Filistrenes Portdøre af deres Hængsler blev en Mand antruffet paa Strøget med en Gadedør paa Nakken; med Møje fik man ham overtalt til at bringe den tilbage til dens Ejermand. Alt blev grebet og baaret i Triumf som Foregangstegn; en gammel Hat eller Bøtte paa en Stok var et hyppigt Syn. Nu og da blev et kasseret Juletræ hevet ned i Hoben fra et saabent Vindu; da rejste der sig et vildt Begejstringsraab efterfulgt af de taktfaste: „Hip! Hip!“ der altid var Begyndelsen til en større Folkevandring.

Det hele havde dog som altid her i Danmark den allergodmodigste Karakter; Folk, der aldrig havde set hinanden før, raabte hinanden Kaadheder op i Synet eller hilsende „Glædeligt Nytaar!“, mens de brændte Troldkjællinger af hinandens Hattepuld. Damerne hvinede upaaklageligt, naar et Par ukjendte Arme krystede dem altfor kraftigt om Livet, og Hestene støjede til Siden med de vanvittigste Øjne, naar en „Kineser“ forvildede sig hen i deres Manke. Der var Tider paa Strøget, da enhver Kvadrattomme var optaget af trippende og St. Veits-dansende Menneskelødder.